

Arrest

nr. 295 277 van 10 oktober 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HUGET
Regentschapsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 mei 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 juni 2023 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. HUGET, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 7 november 2022 een aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische echtgenote. Op 5 mei 2023 wordt de aanvraag geweigerd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie middels een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.11.2022 werd ingediend door:

Naam: J. (...) Voornaam: A. (...) Nationaliteit: Pakistan Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...) Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 07.11.2022 gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische echtgenote M. (...) S. (...) (RR (...)) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

‘De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; ...’

Artikel 40ter, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging ‘de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.’

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden volgende documenten voorgelegd:

- uitkeringsattest LM dd. 25.10.2022 waaruit blijkt dat ze in de periode oktober - december 2021 een invaliditeitsuitkering ontving
- werkloosheidsattest ABW dd. 20.10.2022 waaruit blijkt dat ze in de periode januari - september 2022 een werkloosheidsuitkering ontving
- overzicht ING-verrichtingen op de bankrekening van de referentiepersoon waaruit blijkt dat ze in de periode september 2021 - 2022 een tegemoetkoming aan personen met een handicap vanwege de FOD Sociale Zekerheid ontving, bestaande uit een IVT (inkomensvervangende tegemoetkoming) en een IT (integratie-tegemoetkoming).

Volgens de meest recente gegevens (september 2022) blijkt dat de referentiepersoon zowel een werkloosheidsuitkering als een tegemoetkoming aan personen met een handicap vanwege de FOD Sociale Zekerheid, bestaande uit een IVT en een IT. Volgens de website van de FOD Sociale Zekerheid is een IVT of inkomensvervangende tegemoetkoming een “tegemoetkoming die bedoeld is om het inkomen (deels) te compenseren dat je door je handicap niet kan verdienen”. Ook volgens de website van de FOD Sociale Zekerheid wordt een IT of integratietegemoetkoming toegekend “aan de persoon met een handicap die bijkomende onkosten heeft door een vermindering van zijn zelfredzaamheid. Een beperking van je zelfredzaamheid betekent dat je handicap je moeilijkheden bezorgt in de uitvoering van dagelijkse activiteiten”.

Echter, er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat er geen officieel attest vanwege de FOD Sociale Zekerheid werd voorgelegd waaruit blijkt in welke mate (punten op de schaal van zelfredzaamheid) haar verdienvermogen is verminderd. In tweede instantie dient opgemerkt te worden dat dergelijk attest, voor zover de referentiepersoon hierover beschikt, op zich niet kan aanvaard worden als een bewijs dat de referentiepersoon vrijgesteld is van het zoeken naar werk. Daartoe dient een bewijs van VDAB of RVA te worden voorgelegd. Het is niet aan Dienst Vreemdelingenzaken om te bepalen wie vrijgesteld van de plicht om beschikbaar te zijn voor de arbeidsmarkt, enkel de daartoe bevoegde instanties (RVA, VDAB) kunnen dit bepalen.

Tevens, de vaststelling dat de referentiepersoon volgens de meest recente gegevens van september 2022 naast de IVT en de IT ook een werkloosheidsvergoeding ontving, wijst erop dat ze wel degelijk nog een (beperkt) verdienvermogen heeft, en is staat is te werken / beschikbaar te zijn voor de arbeidsmarkt.

Kortom, wegens gebrek aan bewijs dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk of vrijgesteld is van die zoektocht kan de werkloosheidsuitkering niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van bestaansmiddelenvoorwaarde overeenkomstig artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Er kan in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging enkel rekening gehouden worden met de bedragen van de IVT (inkomensvervangende tegemoetkoming) en de IT (integratie-tegemoetkoming). Uit de voorgelegde gegevens blijkt dat de referentiepersoon volgens de meest recente gegevens van september 2022 een IVT- en IT-bedrag van €415,87 ontving.

De referentiepersoon beschikt niet over toereikende bestaansmiddelen. Immers, een bedrag van €415,87 is significant minder dan €1845,48 per maand, zijnde 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast op het moment van indiening van de huidige aanvraag gezinshereniging, zoals voorgeschreven door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijke situaties een behoefteanalyse te worden doorgevoerd. Echter, er werden geen bewijzen betreffende de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden voorgelegd. Onze dienst verkeert dan ook niet in de mogelijkheid de behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 te maken.

Behoudens bewijs van het tegendeel kan er op basis van de voorliggende gegevens niet besloten worden dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om voor haar en haar partner in het levensonderhoud te voorzien. Meer nog, de referentiepersoon beschikt niet eens over 100% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. In die zin is het voor de referentiepersoon onmogelijk te voorkomen dat zijzelf en betrokkene niet ten laste zouden vallen van het sociale bijstandstelsel.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU), van artikel 3 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), van artikel 22 van de

Grondwet, van de artikelen 40bis, §2, 1°, 40ter, 43 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het “*principe général du droit de l'Union*”, van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de manifeste appreciatiefout. Verzoeker voert eveneens machtsoverschrijding aan. Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme

Le refus de séjour doit être compatible avec l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme.

En effet, l'époux du citoyen de l'Union européenne peut faire état d'une vie familiale dont toute restriction doit être analysée au regard des prescrits de l'article 8 de la CEDH et des enseignements de la Cour européenne des droits de l'homme.

Si la Cour européenne des droits de l'homme a rappelé que les rapports entre adultes ne bénéficiaient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention, elle a quand même eu l'occasion de préciser que pour bénéficier de la protection, il convenait de démontrer des éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.

La partie adverse ne fait aucune référence à la vie privée et familiale de la partie requérante dans la décision attaquée et n'indique pas en quoi la décision entreprise serait compatible avec les restrictions pouvant être imposées à ce droit fondamental.

En vertu de l'article 8 de la CEDH, même si la partie adverse considérait que la partie requérante ne remplissait pas les conditions de l'article 40bis de la loi du 15 décembre 1980, la partie adverse avait l'obligation de procéder à un examen des conditions de l'ingérence de l'État belge dans la vie familiale de la partie requérante.

Pour rappel ces conditions sont les suivantes :

- l'ingérence dans le droit au respect de la vie privée et familiale doit être conforme à la loi ;
- l'ingérence doit poursuivre un but légitime énuméré à l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH ;
- il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre les moyens employés et le but poursuivi pour que l'ingérence soit considérée comme nécessaire dans une société démocratique.

*Votre haute juridiction a estimé, à l'instar de la jurisprudence développée par le Conseil d'État que :
« l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour le séjour des étrangers sur leur territoire et que, partant, ils prennent une mesure d'éloignement à l'égard de ceux qui ne satisfont pas à ces conditions. Une telle ingérence n'est toutefois permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire, notamment à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales. Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit proportionnée au but légitime recherché. Dans cette perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du demandeur au respect de sa vie privée et familiale ».*

Par ailleurs, Votre Conseil a déjà rappelé à de nombreuses reprises l'importance d'un examen rigoureux de chaque situation au regard de l'article 8 CEDH :

« Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, tout comme celles des autres dispositions de la Convention sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour européenne des droits de l'homme, 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E., 22 décembre 2010, n°210.029) , d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

[...] Quant à ce contrôle, le Conseil souligne que, dans le cadre du contrôle de légalité, il n'est pas compétent pour substituer son appréciation à celle de l'autorité administrative qui a pris la décision attaquée. Ce contrôle doit se limiter à vérifier si cette autorité n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle n'a pas donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation (ci. Dans le même sens : C.E., 6 juil. 2005, n°147.344). »

Ne pas procéder à un examen sérieux de la situation de la partie requérante est donc une violation de l'article 8 de la CEDH.

Par ailleurs, la loi du 29 juillet 1991 érige en son article 2 l'obligation pour l'administration de motiver formellement toute décision administrative de portée individuelle.

Cette même loi précise, en son article 3, que cette motivation « consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision », et que cette motivation doit être adéquate.

L'exigence de la motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifie.

En effet, « motiver une décision au sens formel du terme, c'est l'expliquer, c'est exposer dans la décision elle-même le raisonnement en droit et en fait qui lui sert de fondement. C'est officialiser en quoi et pourquoi l'auteur de la décision a estimé pouvoir appliquer sa compétence à la situation de fait qui lui est soumise ».

En outre, la motivation doit encore être « adéquate », à savoir qu'elle doit manifestement avoir trait à la décision, qu'elle doit être claire, précise, complète et suffisante. Cette exigence de motivation permet également la vérification des éléments sur lesquels s'est fondée l'administration et les erreurs susceptibles de figurer parmi ceux-ci.

Il revient donc à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

En l'espèce, comme il l'a été mentionné, la partie adverse n'a pas pris soin d'analyser l'existence d'une vie privée et familiale en Belgique.

La décision attaquée ne fait aucunement référence à la vie privée et familiale de la partie requérante alors même qu'il est valablement établi qu'elle habite avec son fils qui subvient totalement à ses besoins.

Il ne ressort pas de la décision qu'une mise en balance des intérêts en présence ait été faite.

Partant, la partie adverse a violé l'article 8 de la CEDH, n'a pas motivé suffisamment et adéquatement la décision attaquée, et ce en violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 et a violé les principes de bonne administration en ce compris le devoir de minutie et d'examen rigoureux de la cause.

Le moyen est fondé en chacune de ses branches.

Epouse sous la mutuelle et non au chômage

*Sur la question de la provenance des ressources, on lira avec intérêt l'article de doctrine de DESGUIN et SEGUIN dont un large extrait est repris ci-après :
(...)*

La partie requérante se réfère aux lesquelles il y a lieu de prendre en requérante et non seulement prendre ressortissante belge ; jurisprudences citées ci-dessus selon considération les revenus de la partie en compte les revenus de son épouse ressortissante belge ;

Dans l'affaire qui nous occupe, il est fait grief à l'épouse de M. J. (...) d'émarger au chômage.

Toutefois, en réalité, Mme M. (...) n'émarge pas au chômage mais bien à la Mutuelle (cf. document du 19 mai 2022 joint en annexe).

Il ne peut être fait grief à Mme M. (...) de ne pas travailler en raison du fait qu'elle est en incapacité de travailler pour des raisons de santé.

6.- CONSÉQUENCE DE L'INTRODUCTION DU RECOURS SUSPENSIF EN ANNULATION D'UNE DÉCISION INTITULÉE « ANNEXE 20 » - DÉLIVRANCE PAR L'ADMINISTRATION COMMUNALE D'UNE « ANNEXE 35 » - DROIT AU TRAVAIL DURANT LES TRENTE JOURS QUI SUIVENT LA NOTIFICATION DE LA DÉCISION « ANNEXE 20 » ET POURSUITE DU DROIT AU TRAVAIL DÈS L'INTRODUCTION DU RECOURS AU PLUS TARD LE 30e JOUR DE LA NOTIFICATION DE L' « ANNEXE 20 » JUSQU'À L'ISSUE DE LA PROCÉDURE EN ANNULATION AU CONSEIL DU CONTENTIEUX DES ÉTRANGERS

L'article 111 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 concernant l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers mentionne :

« Si un recours de pleine juridiction est introduit auprès du Conseil du Contentieux des Étrangers conformément à la procédure ordinaire, ou si un recours en annulation est introduit auprès du Conseil à l'encontre d'une décision visée à l'article 39/79, § 1er, alinéa 2, de la loi, l'administration communale délivre à l'intéressé un document conforme au modèle figurant à l'annexe 35, sur instruction du ministre ou de son délégué, si ce recours est dirigé contre une décision qui entraîne l'éloignement du royaume.

Ce document est valable trois mois à compter de la date de la délivrance et est ensuite prorogé de mois en mois jusqu'à ce qu'il soit statué sur le recours visé à l'alinéa précédent.»

3.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “*uiteenzetting van feiten en middelen*” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Verzoeker voert de schending aan van:

- De artikelen 7 en 41 van het Handvest
- Artikel 6 van het VEU
- Artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn
- Artikel 22 van de Grondwet
- Artikel 43 van de Vreemdelingenwet
- Het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht
- Machtsoverschrijding.

Verzoeker zet echter op geen enkele manier uiteen op welke wijze deze bepalingen en beginselen worden geschonden. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker moet aantonen dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. De voorgelegde documenten laten niet toe te besluiten dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. De referentiepersoon beschikte immers over een werkloosheidsuitkering, doch er wordt niet aangetoond dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk of is vrijgesteld van deze voorwaarde. De resterende inkomens, een inkomensvervangende tegemoetkoming en een integratie-tegemoetkoming, zijn onvoldoende om de grens van 120% van het leefloon te bereiken. Tenslotte motiveert verweerder dat er geen behoefteanalyse kan worden uitgevoerd omdat er geen bewijzen betreffende de vaste en variabele kosten van het gezin werden overgemaakt.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De aangevoerde schending van de bovengenoemde algemene beginselen moet *in casu* worden beoordeeld in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, hetgeen bepaalt als volgt:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt; (...)”

Uit deze bepalingen volgt dat de echtgenoot van een Belg een recht op gezinshereniging opent indien hij onder meer aantoonst dat de Belg beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, dat wil zeggen bestaansmiddelen die gelijk zijn aan 120% van het leefloon. Een werkloosheidsuitkering wordt enkel in aanmerking genomen als bestaansmiddel indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

De Raad van State heeft in zijn arrest nr. 255.940 van 2 maart 2023 uitdrukkelijk bevestigd dat:

“De in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bedoelde “toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen” moeten volstaan om de gezinshereniger en zijn familieleden te onderhouden en te

voorkomen dat zij ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel. Deze bestaansmiddelenvoorwaarde geldt in hoofde van de gezinshereniger zelf.

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen die in aanmerking mogen worden genomen ten minste gelijk zijn aan 120 procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 'betreffende het recht op maatschappelijke integratie' en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van deze wet. Indien dit referentiebedrag niet wordt bereikt, moet de verwerende partij op grond van artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet een behoefteanalyse uitvoeren, namelijk "op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden [...] bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden".

Bij de behoefteanalyse wordt dus op basis van de behoeften van de gezinshereniger en zijn familieleden nagegaan of bestaansmiddelen die lager zijn dan het voornoemde referentiebedrag toch volstaan opdat de gezinshereniger zichzelf en zijn familieleden kan onderhouden zonder dat zij ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel. De behoefteanalyse strekt er echter niet toe om bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen, zoals te dezen inkomsten van de aanvrager zelf, toch in aanmerking te nemen."

Uit dit arrest blijkt onomstotelijk dat de inkomsten van de aanvrager zelf niet in aanmerking worden genomen bij het onderzoeken van de bestaansmiddelenvoorwaarde, noch bij het maken van de behoefteanalyse. Waar verzoeker voorhoudt dat ook zijn eigen bestaansmiddelen in rekening moeten worden gebracht en niet enkel die van zijn echtgenote, kan hij dan ook geenszins worden gevolgd. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in zijn specifieke geval moet worden afgeweken van de rechtspraak van de Raad van State.

Vervolgens betoogt verzoeker dat zijn echtgenote arbeidsongeschikt is. Hij stelt dat ze haar inkomen niet haalt uit 'werkloosheid' maar vanuit de mutualiteit. Hiervoor verwijst hij naar een document van 19 mei 2022. Het kan zijn echtgenote niet worden tegengeworpen geen arbeid te verrichten of niet actief op zoek te zijn naar werk aangezien zij arbeidsongeschikt is.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gemotiveerd:

"Echter, er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat er geen officieel attest vanwege de FOD Sociale Zekerheid werd voorgelegd waaruit blijkt in welke mate (punten op de schaal van zelfredzaamheid) haar verdienvermogen is verminderd. In tweede instantie dient opgemerkt te worden dat dergelijk attest, voor zover de referentiepersoon hierover beschikt, op zich niet kan aanvaard worden als een bewijs dat de referentiepersoon vrijgesteld is van het zoeken naar werk. Daartoe dient een bewijs van VDAB of RVA te worden voorgelegd. Het is niet aan Dienst Vreemdelingenzaken om te bepalen wie vrijgesteld van de plicht om beschikbaar te zijn voor de arbeidsmarkt, enkel de daartoe bevoegde instanties (RVA, VDAB) kunnen dit bepalen.

Tevens, de vaststelling dat de referentiepersoon volgens de meest recente gegevens van september 2022 naast de IVT en de IT ook een werkloosheidsvergoeding ontving, wijst erop dat ze wel degelijk nog een (beperkt) verdienvermogen heeft, en is staat is te werken / beschikbaar te zijn voor de arbeidsmarkt.

Kortom, wegens gebrek aan bewijs dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk of vrijgesteld is van die zoektocht kan de werkloosheidsuitkering niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van bestaansmiddelenvoorwaarde overeenkomstig artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de wet van 15.12.1980."

De Raad dient verweerder bij te treden in zijn motief dat er zich in het administratief dossier geen officieel attest bevindt waaruit blijkt dat de referentiepersoon arbeidsongeschikt is. Zoals verweerder terecht stelt, dient de aanvrager een officieel attest voor te leggen waaruit blijkt dat de referentiepersoon vrijgesteld is van de verplichting om actief te zoeken naar werk, *quod non in casu*. Er ligt wel een document voor van 19 mei 2022 van het ABVV van Oost-Vlaanderen. Het betreft enkel het voorblad en de laatste pagina van een document dat is ingediend bij de arbeidsrechtbank te Gent in het kader van het beroep van de referentiepersoon gericht tegen de beslissing van de Landsbond der Liberale Mutualiteiten waarbij wordt beslist dat zij vanaf 28 december 2021 niet langer arbeidsongeschikt wordt geacht omdat haar arbeidsvermogen niet met meer dan 2/3de is aangetast. Dit document toont echter niet aan dat de referentiepersoon op het moment van het indienen van de aanvraag, noch op het moment van het nemen van de bestreden beslissing effectief arbeidsongeschikt was. In tegendeel, uit dit document blijkt dat de

referentiepersoon sinds 28 december 2021 niet meer als arbeidsongeschikt wordt erkend. Bij gebrek aan informatie waaruit blijkt dat de beslissing van de Liberale Mutualiteit door de arbeidsrechtbank werd vernietigd, of waaruit blijkt dat haar arbeidsongeschiktheid inmiddels opnieuw is erkend, moet er vooralsnog van worden uitgegaan dat de referentiepersoon inderdaad niet langer arbeidsongeschikt is. Er wordt niet bewezen dat zij niet zou moeten aantonen actief op zoek te zijn naar werk, zoals artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet vereist. Aldus kan verweerder op redelijke wijze besluiten dat de werkloosheidsuitkering die de referentiepersoon ontvangt, geen bestaansmiddel betreft waarmee rekening moet worden gehouden krachtens artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Het betoog van verzoeker is niet dienstig.

Tenslotte voert verzoeker nog een schending aan van artikel 8 van het EVRM. *In casu* wordt niet betwist dat er tussen verzoeker en zijn echtgenote een beschermenswaardig gezinsleven bestaat. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (cf. EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (cf. EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen in bepaalde gevallen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van één van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar

dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In eerste instantie merkt de Raad op dat verzoeker nooit over enig verblijfsrecht in België mocht beschikken. Aldus is het gezinsleven dat verzoeker met zijn Belgische echtgenote heeft ontwikkeld, ontstaan in een periode waarin verzoeker zich ervan bewust diende te zijn dat zijn verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van hun gezinsleven in België steeds precair zou zijn. Zoals door het EHRM is vastgesteld, zal er in een dergelijke situatie slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat er in zijn geval zeer uitzonderlijke omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat artikel 8 van het EVRM alsnog geschonden is. De Raad ziet niet in welk belang verzoeker heeft bij zijn betoog dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent artikel 8 van het EVRM, nu een schending van deze bepaling niet wordt aangetoond.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN